

ДОНЧО ЦОНЧЕВ МИНЧОВЦИ

chitanka.info

Празникът беше голям, а за седмината, които крачеха като лордове към хотела — двоен. Бяха взели неочаквано много пари и решиха да се почерпят достойно.

Само един се казваше Минчо, разбира се, но така бяха известни и другите. Той им беше бригадирът. От много години скитаха заедно. Газеха кал, въртяха канчоци и мистрии като факири — печелеха и се разбираха отлично.

Под достойна почерпка Минчовците разбираха, да речем, едно агне, голяма трапеза на открито и три-четири каси бира. Може и яре и две дамаджани, но непременно напълнени в някое от селата, където се бяха родили.

Сега всички се смееха и се сочеха с пръсти, тъй като бяха маскирани. С Илия Богданов от Тръстеник се бе случило нещо оскърбително (виж някъде историята, озаглавена „Звезден прах“) и той се бе закълел да отмъщава. Каза си плана на другите и те го одобриха. Излезе, че и Симо много пъти е обиждан по подобен начин, и Боне, и Геле, а на самия Минчо дори се наложило да напсува на майка един портиер с лъскави копчета, който отказал да го пусне в някакво кафене; това се случило в присъствието на другите двама от бригадата, а именно Тушков и Данаил.

— Някой ден трябва да се изпраскаме като лордове, майка му стара, и да тръгнем — беше предложил Илия Богданов преди седмица.

— Не като лордове — веднага каза Тушков. — Аз ще ви обясня как. Само че трябва да имаме долари.

— Какви долари бе? — попита Симо.

— Обикновени.

— Е, па отдека? — заинтересува се и Боне.

— Тук по морето е пълно — каза Тушков авторитетно. — От тоя десет, от онзи двайсет и така.

Той беше „хипито“ на бригадата и за такива неща му се вярваше. Само в три дена Тушков наистина успя отново да оправдае доверието и седмината сутринта буквално окупираха щандовете на близкия Кореком.

Затова се смееха сега — не можеха да се познаят в тез дрехи.

— Ще ви представя за група туристи от Калифорния — каза Данаил, който беше интелгентът и, естествено, знаеше сто думи

английски. — Само ще си мълчите и ще държите ръцете си по джобовете.

— Морé и по сурато ни се познава какви сме — рече Боне.

— Е, па що — възрази Геле. — Оно и у Америка требе да има зидаре. Оние кашци по сто метра да не са ги правїле министрите?

Беше убедителен. Минчо добави, че целият този свят е направен с ръце — няма защо непременно да ги държат само в джобовете.

На шега, на майтап, тази великолепна седморка вече бе пред вратата на бара.

— Севън! — каза Данаил и започна да отброява десетачки, смесени със зелени доларови банкноти, всичко това най-небрежно извадено от горното джобче на ослепително бялата чатануга.

— Бите — каза чудовищният в досегашните им представи портиер и чевръсто отброи кувертите. — Бите! — повтори той и отваряйки им вратата, се поклони.

— Тенкю! — каза Данаил и като му шибна пет кинта в ръката, добави твърде високо: — Към он, бойс!

Невероятното беше факт. Един много любезен и много лъскав сервитьор с походка на дъждосвирец ги посрещна също и с поклони им предложи голямата маса осморка. Без капчица колебание Данаил поръча цяла бутилка уиски.

— Какво да бъде? — попита дъждосвирецът.

— Джони Уокър, блек лейбъл — каза веднага Тушков.

Сервитьорът изгуби две-три секунди (четеше надписа на гърдите на Геле: „Мейк лъв, нот уор“) и после каза, че в момента черен етикет няма.

— Сори — каза Тушков и тъй като това бяха почти всичките английски думи, които знаеше, млъкна.

Дъждосвирецът се оттегли с поклон. Оркестърът засвири тихо и много приятно.

— Нихната мама — каза на себе си Боне, — глей дека се крият.

Никой не го попита: „Кой?“ Шефът въздъхна и поклати глава. Симо показа всичките си зъби и рече:

— Како че кажеш, бай Минчо?

— Убава работа — поклати глава шефът още веднъж. — Направена работа.

Той имаше предвид светлините, шубера с огледалата и стоте шарени шишети, също така меките мокетови тапицерии и различните костюми на артистите. Иначе — в самото строителство — нищо и отдавна не можеше да го смае. Впрочем това с пълна сила се отнасяше и за другите. Илия Богданов се сети пръв да припомни поговорката: „Дрехите правят човека“.

— Оно така че излезе накрай — рече Боне и всички се съгласиха.

Всички те — Минчовци, — които бяха съдържание, правеха съдържание и изпитваха неудържимо любопитство към могъщата и тайнствена сила на формата.

Шишето беше на масата — също така със забележителна форма. Красивите чаши и купата с лед. Бадемите. Балерините от програмата. Реверите на конференсието и деколтето на певицата.

Седмината се напиха от всичко това — не от смешните сто грама уиски на глава. Минчо поръча втора бутилка, след него се прояви и Данаил. Дъждосвирецът се наведе до ухото му и получил утвърдително кимване, след малко доведе една тънкокрака госпожица и я настани на свободния осми стол. Той беше до Симо, отляво. Госпожицата каза „добър вечер“ и кръстоса крака. Симо се хвана за челото, после прекара длан надолу по лицето си и като погледна приятелите, очите му блеснаха страшно.

Нямаше какво особено да си говорят тука — отпиваха, дъвчеха бадеми и зяпаха. Веднага след програмата Симо покани госпожицата на танц и постепенно така се развихри, че получи аплодисменти от околните. Минчо се смя с глас и каза, че веднага ще му повиши разряда. Тушков покани на танц някаква датчанка — ситна и с много лунички. Но той далеч нямаше същия успех. Все пак и датчанката се озова на същата маса — засмяна до ушите.

— Оно като поиде, Боне, мое и на нас да ни излезе късмето — рече Геле. — Само дека тие не са ми у стандарто, та...

Минчовци знаеха до един деветдесет и осем килограмовата Неда на Геле — пригнаха най-неприлично. Шопът жулна още едно уиски по тоя случай и измърмори на своя земляк поверително:

- Па дупето на това, целото, нема колко една цица на нашите.
- Мани-мани — въздъхна с носталгия Боне и се заобръща.
- Що сакаш?

— Една гроздова сакам, да ти кажем направо. Те това сакам сега. Той повъртя чашата от уиски в ръка и я остави на масата с отегчение.

— Сакън, бай Боне — каза Симо, — че се изложихме. Тук гроздова нема да ти дадат.

— А пък аз огладнях — каза Илия Богданов. — От леда ли, от тия бадеми ли...

Данаил съобщи, че има сандвичи, и Минчо каза да се дадат на хората. След малко всички дъвчеха с голям апетит тънките сандвичи — включително щиглявата госпожица и датчанката. Симо повтори танцуването и — гордо изпъчен — поръча бутилка уиски.

Така вървяха нещата до едно време, след това и седмината се умълчаха.

Боне мечтаеше за една гроздова като хората, а това сандювче само раздражни глада му.

Геле си мислеше за жена си (щеше да ѝ разправя за всичко това непременно), за една бетонджийка от Девня и даже за една непозната, която беше зяпал дълго в Корекома — подобна на бъчва с бъчонки.

Тушков и Симо бяха заети с печалната невъзможност (смесена с бавно осъзнавано нежелание) да запазят своите сегашни мадами завинаги.

Минчо все така беше вторачен към меката и огледална шарения пред себе си — с вид на човек, комуто са дали лесна, но неразрешима задача.

Никой не каза: „Айде да ставаме“. Беше празник. За Минчовци — двоен и троен. Всеки държеше фронта, както си знаеше от своя прост, дневен, железен, размахан широко и ежечасно затоплян живот — до дупка.

Тази работа свърши шефът на оркестъра, като пожела на посетителите на бара лека нощ и момчетата му с лъскавите ревери тутакси ги поздравиха с „Лълабай ъв Бърдленд“. Данаил Преведе заглавието на мелодията: „Приспивна песен от Страна на птичките“.

Че всичко това е обърнато нагоре с краката, пръв се усети Минчо — още щом се озоваха навън. Първо, не беше време за никаква „лека нощ“, а за най-редовно „добро утро“. И второ, птичките съвсем не се приспиваха, а тъкмо сега започваха своя велик вечен концерт в клоните на каваците — трепетно и зелено избухнали под неизразимо

чистото, разсветляващо се небе. Той даже, баш Минчо, искаше да каже всичко това на своите момчета, обърна се към тях и отвори уста, но като видя лицата и дрехите им, махна с ръка и се засмя.

Имаше един шадраван наблизо — мълком застанаха около него. Датчанката извади от чантичката си стотинки, дигна ги пред носа на Тушков и после ги хвърли в басейна. Симо, който държеше с едната си ръка кръста на щиглявата госпожица, бръкна с другата в джоба и посипа из водата цяла шепа монети.

— Нашио я гепй тая — тихо каза Геле.

— Коя? — попита сънено и без особен интерес Боне.

— Тè тая. Па и он гепи другата. Че има да срича „Ай лъв, бай лъв“ у бараката и да чека картички от Дания.

— И двете немаат колко една — каза кисело Боне. — Вилица требе за них, както кога ручаш олюве.

Геле се изсмя и в същото време пресметна, че масраф пак беше направен колкото за две шилета и пет каси бира, само че сега вътре в стомаха му беше като изкопано.

— Они само дреи — измърмори той.

— Кой бе? — попита го Илия Богданов.

— Па сите. Па и ние по них.

Той се изсмя и плю майсторски във водата.

— Айде! — каза изведнъж Минчо най-сетне със своя си глас, който никой от групата нямаше да забрави и в съня си. — Честит празник, момчета!

Той тръгна рязко напред, както правеше по това време, откакто го знаеха; с по една въздишка огромно облекчение другите го последваха.

Илия Богданов, Данаил, Боне и Геле. След това дотича Тушков, накрая и Симо.

И тъй вървяха Минчовци в утрото и усилваха крачката постепенно към голямата закусвалня на гарата. Тя всеки момент щеше да отвори вратите си.

Пълна с народ като тях, с трудни, но разрешими задачи и — боже — с топли чорбици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.